

SYNTHESE (4.12) Beseffen – rollenspel

Op de vraag hoe Suzanne gevoelsmatig tegenover de uitnodiging stond om clown te worden voor dementerende en mentaal gehandicapte mensen heeft zij het volgende antwoord gegeven.

“Eerder (Synthese (3.16) heb ik gezegd dat ik de redenen om clown te worden voor deze specifieke doelgroep niet kende.

Maar ook heb ik steeds de overtuiging gehad en heb ik nog dat een ieder mens een “roeping” heeft, iets waaraan hij of zij zich met hart en ziel moet toewijden. Deze gedachte speelde lange tijd aanvankelijk op louter het beroepsmatig vlak en was voor mij voor iedereen eigenlijk van toepassing, ongeacht het uitgeoefende beroep. Jaren later besepte en voelde ik dat dit nog verder reikte, dat er in mij en ieder mens een diep verlangen sluimert. Een verlangen zoals dat luidt in het vers uit de Upanishad in je publicatie van de intieme dood (Synthese (3.19). Het is niet nodig om op zoek te gaan naar een vervulling van dit diepe verlangen, het volstaat je er alleen bewust van te zijn zodat je het weet de dag dat het zich spontaan aandient. Als je op zoek gaat ben je teveel door je denken verstrikt, zodat je gevoelens onvoldoende tot zijn recht kan komen bij de herkenning. Bovendien behoeft het helemaal niet iets heroïsch te zijn. Ik denk hierbij aan de parabel van de zeven talenten uit de christelijke literatuur, maar nog meer aan het vers van Ramana Maharshi op je startpagina :

*“ Ge hebt de waarheid beseft
besloten in het hart van alle dingen.
Zonder ooit deze Werkelijkheid te verlaten,
speel je rol in de wereld, o edele, uit héél je hart.”*

Speel je rol, wat het ook is. Ik bemerk een groot verschil in kwaliteit van het werk, maar ook in kwaliteit van satisfactie, als mijn aandacht, toewijding er honderd procent op gericht is. “

Hoewel een mens gehoor moet geven aan de roepstem uit het diepst van het hart zijn er toch twee punten die de nodige aandacht behoeven.

Soms is de wens zodanig de vader van... dat niet altijd het verschil tussen de roepstem en de hartenwens waar te nemen is. Verder alert blijven is dan nodig. Een tweede punt is dat zelfs datgene wat met hart en ziel uitgevoerd wordt, achtergelaten moet worden, al dan niet om plaats te maken voor een nieuw gevolg aan die roepstem. Het wordt treffelijk geïllustreerd in 'Dood, leve de clown' (De Clown (10)

Een ander belangrijk facet in het antwoord van Suzanne is aandacht, toewijding en de

dubbele kwaliteit, die van het werk en de satisfactie. Aandacht, er kan geen toewijding zijn en geen kwaliteit zonder aandacht, zelfs niet bij de meest eenvoudige werkzaamheden. Voortdurend leven wij met de gedachte dat er iets bijzonders moet zijn, het niet bijzondere wordt door die aandacht tot het bijzondere. Niet voor niets kent de Japanse woordenschat niet het begrip kunst; kunst is voor de Japanner doorgedreven vakmanschap.

Steeds opnieuw keert het element van aandacht terug, zowel bij Suzanne, als bij Arnold, Galilei en Spinoza. Aandacht van het poetsen van de plaat tot Einsteins 'eureka' en het kennen van je zelf.

Hierin is ook besloten dat het van geen belang is welke rol in de wereld gespeeld moet worden, het een is niet anders dan het andere in het spel van de goden. De echte en hele echte roeping is in dit spel het ontdekken, het ervaren van de waarheid die besloten ligt in het hart van je zelf en alle dingen.